

Fanny na severu

rekla je

počasi
počasi se talim
poljublaj me vztrajno
vsak dan in vsako uro
potrpežljivo
kot sonce reže meglo
kot žarki topijo sneg
ker moja koža je ledena
dolgo sem bila na mrzlih tleh
skrita v hladni temi
zato me vroče objemi
poljublaj moje prsi
in srkaj luč iz zvezdnih bradavic
svetlobo severnega sija
srkaj sanje
sanje severnih jelenov
tam je moj dom
v sneženi puščavi
v beli slepoti
v zamrzli bleščavi
božaj me

brez prestanka
prodri skozi moja bela polja
do korenin strasti
do ključavnice spomina
našel boš ledeno svečo
sesaj sesaj
naj se stali
v tvojih žejnih ustih
vsaka kaplja je prastar izvir

ko prideš do zadnjega požirka
poljubi moj spol
in vstopi skozi zvezdna vrata

tako je rekla
počasi ljubim
in se talim

Elisaveta v vrtincu

rekla je

imam preveč besed
valijo se po kotih
nabirajo prah
čemijo pod posteljo
bežijo iz knjig
kot ponorele emigrirajo prek meje
hlapijo iz sivega sveta
skrivajo se v zglavniku
skačejo po glavniku
se tihotapijo v sanje in me zjutraj budijo
lepijo se na zobe
težijo kosti
boli me glava od resnic
pečejo laži
lepota je pred nosom
besede dišijo kot skušnjava
trgajo copatke
nesramno me žgečkajo
nage grešnice
križ kražajo me
komaj se prikradem do ogledala
in že so izrisane z rdečo šminko

obtožujejo me
ali se očitajoče poslavlajo
korak dva pa nož v hrbet
sredi kuhinje
lahko bi izdihnila
brez pravice
v gostem dimu iz besed
tako je pri meni
zdaj veš

kako težko najdem tisto pravo
besedo kot dar besedo
ki bi ti jo rada podarila
kot most med nama
nad prepadom zunanje resničnosti

Ana ob vrnitvi

rekla je

rada bi ti besede položila na prag
ker nič drugega nimam
kot lastno odkritost
a besede izgubljajo težo
papirnate prozorne
nevidne postajajo
kot bežna sapa žvižgajo okoli ušes
šumijo v sanjavem jutru
motnja so v motnem raju
bledijo v hrupu
zato prosim
obmolknj in me poslušaj
rada bi ti povedala
kar še nisi slišal
rada bi te objela
z občuteno besedo
ker stojiva narazen
obračava si hrbet
najina postelja je razseljena na vzhod in zahod
ko vstanem v sonce ti zaspiš v luno
govoriva si tuj jezik

vsak svoje meljeva
najine zgodbe nimajo več poante
najini predmeti so odtujeni
na drugih ulicah
z drugimi koraki drugje živijo
poslušaj me
če lahko razumeš in začutiš
da rasteva iz iste korenine

pod isto streho

pod isto nebo

ki nama namenja svoj košček modrine

zato spoznaj ponovno

ko poslušáš mene

slišiš sebe

Gertruda pred spanjem

rekla je

ne govori glasno
otrok spi in v spanju te sliši
zato izbiraj besede
naj zvenijo blagoglasno
izgovarjaj jih previdno
kot uspavanko
kot skladbo kot studenec
zapoj jih
besede
kot milozvočni pomen k
er vsak pomen zveni
je melodija osmisilitve
zato je resnica harmonična
čeprav lahko boli
sem krhka celota
in otrok tudi
nikar ga ne prebudi
ker bova nosila posledice
v trebuhu me bo brcnilo
koža bo napeta kot boben
donela bom
zagrmeli bodo bizoni
tako bo udarilo na naju
kot povodenj in bova mokra potopljena
poteptana
do kosti izžeta
naj se raje ne zbudi
lahko izbruhne uspavani vulkan
kipeča lava
skozi moja usta
stresal me bo jok
in vdrla se bova v zemljo

a to še ni najhuje
lahko začnem se spakovat
rigat kot dojenček
klicat mama v nedogled
in kaj boš naredil ti
zato pazljivo
tiho a pogumno
upesni svoje govorjenje
naj otrok v miru spi

Emily v slutnji zime

rekla je

sneg prihaja

diši zrak

ta votla sapa ki trga jesenske liste

solza južne pesmi

še zadnje slovo

lastovice so odletele

gneздо na balkonu je prazno

nebo je sivo in nizko

kot bi hotelo objeti žalostne ceste

mokre in pozlačene od slečenih dreves

sneg prihaja

voham bele kristale

slutim prezeble prste

tvojo trdo roko v pozdrav

leden nasmeh

ko se nerodno prestopiš

in izgineš v metežu

ovit v težek plašč

in ostanejo le sledi ki jih zamede veter

in ti greš proti svobodi

kot si rad govoril

sneg pa se usiplje kakor obrnjena snežna krogla

ki skriva mesto pod belo odejo

da se stiša

zastane

in kdor je doma na toplem bo strmel skozi okno

v otroške igre spomina

ali tako kot jaz v belino pozabe

v zamrznjen čas

še malo

še bežna sapa v sklenjene roke

in prišel bo sneg

neslišno tiho

kot najine misli s poti

Kristina odhaja

rekla je

odhajam

zapuščam te

kot rakov povratnik si

nepoboljšljivo isti

v svojih padcih in ležanju na tleh

v blatu ali pred vrati

v svojo sramoto

in napoto delovnim sosedom

materam otrokom snažilkam in hišniku

odhajam

ti pravim

ker ti se ne premakneš

ne moreš

ne znaš

pozabil si hoditi v

sak korak je korak nazaj

do istih nastav

zank in lukenj

med iste kače in igrače

kot otrok opit letenja si

v umetnem raju

predan s telesom in dušo

odhajam ti rečem

potem bo prepozno

lahko postaneš nekdo drug

a jaz ostanem s teboj

Lili za rojstni dan

rekla je

podarila sem telo

da bi ostala duša

bivanje v jasnini

svetilka svetega

bližina tvoje biti v neskritosti

brez tolažbe

v sončnem žarenju

tiha prisotnost

v zanosu sem začudeno obstala

pred tvojo goloto

in se navzela vonja ljubezni

čas naklonjenosti

me je sklonil v tvoj objem

kjer sva trajala

v zbranosti

dokler ni presahnila reka razpoložljivosti

in so odbile ure do večnosti

odtekle neslišno

z nizkimi toni

z odmevi v trebušni votlini

slišni le psom

in slepim netopirjem

in so spolzeli dnevi

med prsti

kot dim

kot vroč pepel

z ugaslega ognjišča